

JOŽEF SLON

**VZPON IN PADEC
DENISE DAME**

J. Slon: **VZPON IN PADEC DENISE DAME**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32

SLON, Jožef

Vzpon in padec Denise Dame / Jožef Slon. - 1.
natis. - Videm : samozal., 2019

ISBN 978-961-290-324-4

JOŽEF SLON

VZPON IN PADEC
DENISE DAME

2019

*»Nečimrnost čez nečimrnost,«
pravi Pridigar,*

*»nečimrnost čez nečimrnost, vse
je nečimrnost!« (Prd 1,2)*

VZPON IN PADEC DENISE DAME

»S tem ko se je Martin Ceccaldi leta 1882 rodil nepismen družini v eni izmed vasic v notranjosti Korzike, se je zdelo, da je na dobri poti, da bo živel kmečko in pastirsko življenje sem in tja ustrelimo kakega merjasca, fukamo levo in desno, še posebej pa obdelujemo svojo ženo, ki rojeva otroke ...« (Michel Houellebecq, Osnovni delci)

PROLOG

Slovenci smo, kot opisuje Cankar v svojem Pohujšanju v dolini šentflorjanski, kmečki in hlapčevski narod. Zato nekdo, ki ima Guccijev pas, uteleša hlepenje Slovencev po materialnih dobrinah. Tako se je začela spletna senzacija, ki pa je z »izdajo« porniča zašla tako hitro, kot je vzniknila. Nemara se zdravi pri kakem psihiatru, kar seveda ni sramotno.

POSKUS UVODA

I.

ORMOŽ, DRUGA ŠVICA

V starem Ormožu si se počutil doma, resnično doma, v drugi Švici, ki so jo hoteli povojni politiki ustanoviti v Sloveniji, toda na koncu so s pokradenim denarjem naredili Švico sami sebi, vsaj naložili denar v Credit Suisse ali HSBC-jevo podružnico v

Ženevi, ali pa celo sami (z nakradenim denarjem vred) »pobegnili« na varno v Švico, ki še vedno velja za eno najvarnejših držav na svetu. Ubogim Slovinceljnóm, kot nas imenuje naša zvesta tovarišica Makarovičeva, so pripovedovali bele laži. Ustvarili so Švico, blaginjo, toda le za peščico, po domače, zase; zamenjala se je le oblast, Ludvik XIV. je tako rekoč zasedel Slovenijo, denar se je zopet stekal v roke oligarhov, kot na primer v Abramovičev Gazprom (sponzor UEFA-Lige prvakov) in Chelsea.

»Država, to sem jaz,« bi si lahko rek Sončnega kralja brez dlake na jeziku prisvojil tudi tovariš Tito, ki, mimogrede, nastopa tudi v Hessejevi Igri steklenih biserov. Ker drugega Tita (kot na primer drugega Stalina, Hitlerja, Roosevelta ali Churchilla) ne poznam, lahko predpostavim, in še posebej, ker si je to ime nadel on sam, Tito namreč, da je Hessejev Tito pravi jugoslovanski Tito.

Da nekoliko razložim. Hesse opisuje Tita kot zelo sposobnega voditelja, ki bo Jugoslavijo popeljal do nove Švice. V knjigi igra zelo

pomembno vlogo, Hesse je torej, potemtakem, verjel v Tita (še pred vojno), da bo res naredil usodne in hvalevredne Premike (Janez Janša).

Zamenjala se je samo oblast, kot opisuje Rebula.

Če pa bi radi doživeli utrip Švice v Sloveniji, se odpravite do Psihiatrične bolnišnice Ormož (PBO).

Nastala je leta 1898 kot bolnišnica, v kateri bi se lahko zdravili vsi, še posebej bolniki s tuberkulozo. Ustanovil jo je Nemški viteški red, po domače križniki. Šele leta 1966 je bila

spremenjena v psihiatrijo. Sam se grem večkrat sprehat tja.

Angel Mihael mi je rekel, da če bi tam klicali poltergeista, bi najbrž priklicali celo zlo, saj je tam trpelo že toliko ljudi. Tja so politiki pošiljali svoje politične nasprotnike.

Vodnjak (ki ga danes najbrž ni več) lepo šumi v opoldanski vročini. Julij je. Sonce pripeka. Vsi se pogovarjajo o vremenu in sprašujejo, koliko je ura. Vsem je neznosno vroče. Težko najdeš prosto klopco v senci, ker so vse zasedene. Vseeno v parku vlada posebno vzdušje. Ljudje se sprehajajo.

Veliko jih kadi. Ne vem, zakaj toliko psihičnih bolnikov kadi. Cigaret v takih ustanovah nikoli ni dovolj. Vedno jih primanjkuje, namreč. Vsi pričakujejo nevihto.

Angela Mihaela je docela premočilo. Mi smo slišali samo tri strele. Bil je na pogovoru v Višnji Gori, dogovarjal se je za komuno. V Ljubljani je v Mercatorju ukradel pet čokolad Lindt. Eno je prinesel meni. »Mala malica,« pravi in se mi veselo nasmeji.

»Iz Obija sem odnesel že veliko bidejev. Sploh nihče ni opazil.«

Čokolado smo v svetem
vzdušju pojedli 15. avgusta.

Angel Mihael je ustanovil
podjetje v Nemčiji. »Torej si na
dobri poti,« mu pravim ob neki
priliki, ko sva ležala vsak na svoji
postelji. »Droga me je pokopala,«
tiho reče.

V Ormožu je zelo
podobno kot v Taizéju v Franciji.
Namesto molitev so trije glavni
dnevni obroki in na vsako uro
lahko kadiš. Še doma ne kadim
toliko. Toda tam bi lahko durh
vlekel. To je vse strogo določeno.
Takšni so predpisi. »Propisi so
propisi,« pravi avtobusni šofer v
Kdo tam poje.

Še zdaj ne vem, zakaj je glavna tema pogovorov ravno hudič. Matjaž ga je videl, ko se je sprehajal po Ptuju. Jaz mu verjamem. To pove vse o tem, v kakšna čudna stanja lahko zapade človek.

Kaj, samo, da je poslušal Rock radio, pa je bil srečen.

Jaz sem najraje igral šah.

II.

POLJE

Polje sem že opisal, le da so mi zapiski zgoreli. Spomnim se zgolj enega lepega kostanja, fužinskih luči, kenijskega jutra v daljavi, da sem barval mandalo (); kadir, kolikor sem hotel, peljali so me z rešilcem. Tja in nazaj. Bilo je lepo.

Neki fant je pohvalil moje H&M-kavbojke, češ, da so iz

dobrega blaga. Meni se, odkrito
rečeno, niso zdele nič posebnega.

III.

MARIBOR

V Mariboru je najslabše. Tam te šopajo s pravim morfijem in ravnajo s tabo kot z živaljo. Tehniki in sestre so neprijazni in odtujeni, ni jim mar zate. Tam sem se počutil resnično ujetega.

UVOD

Podjetje kmeta je lepo podjetje. Ni mu hudega. Ne godi se mu slabo. Obdeluje svojo zemljico in skrbi za kravico in za travico.

Rad bi rekel, da želim v tej knjigi popisati življenje Denise Dame, vendar tega z gotovostjo ne morem trditi. Morda bi rad povedal nekaj o Slovencu, čigar ideal je Denise Dame.

Slovenceljni smo. Na ših
greto toliko, da mine. Niti se ne
potrudimo. Popolnoma apatični
smo postali. Gledamo samo na
svojo rit, na svoj denar in na svoj
avto. Popolnoma apatični smo
postali. Ne sprejemamo
beguncev. Vseeno nam je za
druge. Tako je Gucci-pas mokra
sanja povprečnega Slovenca.

Slovenci smo nečimrn
narod, poln predsodkov in
pristranosti. Nikoli nisem mogel
brati slovenskih avtorjev, denimo
Cankarja. Zdel se mi je vse preveč
depresiven in brez upanja, pa
vendar najbrž to še najbolje opiše
slovensko dušo.

Kot Belgijci smo v nasprotju s Hrvati narod brez obzorja. Zaradi 55 % gozda ga zaradi dreves ne vidimo. Imamo tudi vedno manjvrednostni kompleks, celo zemljišča so veliko cenejša kot na Hrvaškem, pa imajo oni nižji standard. Sploh nismo zadovoljni z življenjskih standardom, da so pa časi hudi, nas opominja milijonar, saj so nagrade vsaj štirikrat nižje kot prej, ljudje pa s 600 evri v žepu več kot srečni. Prav tako producenti.

SAMO ZA TRČENE

DENISE DAME KOT JOSEF
KNECHT OZ. TOMAŽ AKVINSKI

Tako je Denise Dame prerasla v grško plastiko ali slovenskega Tomaža Akvinskega. Je bolj zastopnica *tipa* kot pa posamezne osebe (prim. H. Hesse, Igra steklenih biserov). V tem poglavju bomo Denise Dame obravnavali kot zunajtelesno bitje in predstavnico tipa izrojenosti Slovencev. Nič nimamo proti resnični Denise Dame iz mesa in krvi, toda v tem poglavju jo

obravnavamo bolj kot fenomen, ki se lahko zgodi samo v Sloveniji.

Slovenija je majhna srednjeevropska država, ki zavzema površino ca. 20 000 kvadratnih kilometrov in ima ca. 2 milijona prebivalcev. Več kot 50 % njene pokrajine prekriva gozd.

Ima različne tipe podnebja: panonsko, alpsko in mediteransko. Ima kraške pojave in snežne vršace. Ima morje. Ima panonsko nižino. In na tem stičišču germanske, romanske in slovanske kulture se je ustvaril narod, ki ga nihče ne ceni. Uspeti v Sloveniji, kot nam nazorno kaže primer Denise Dame, pomeni

propasti. Vzemimo primer šiptarjev: ali je strežba kebaba in sladoleda res ideal modernega šiptarja? Samo poglejte pravo Švico: Shaqiri, Đemaili, Behrami ... Sami profesionalci. Tako bi se raje, kot da uspem v Sloveniji, naučil hrvaško.

Vedno smo klečeplazili pred drugimi. Še Izza in Samo Login imata raje ameriške pasuše in ciprsko podjetje. Ker v Sloveniji pač *ne moreš* uspeti. Recimo, da ima prav Mazzini s svojim egalitarizmom.

V takšno državo se je torej rodila Denise Dame.

Predpostavimo, da o njenem otroštvu in mladosti vemo bore malo. Na internetu nič ne piše. Zakaj? Za razliko od Josefa Knechta in Tomaža Akvinskega se vsega sramuje. Prišla je na slovensko pogorišče kulture kot deus ex machina in ravno tako hitro tudi ugasnila ... Morda pa ima celo Mazzini prav s svojim egalitarizmom. Ko hočemo drug drugega s tem zaščititi. Primer Denise Dame nam nazorno potrjuje Mazzinijevo teorijo.

DENISE DAME KOT IKARUS

Menim, da v tem primeru sploh ne potrebujemo grške plastike, saj je ta prispodoba še kako plastična.

Denise Dame se je rodila v Sloveniji in hotela poleteti. Ker je bila prepohlepna, ji je sonce stalilo vosek njenih kril in padla je na kruta tla v areni, kjer so jo spletni levi raztrgali na drobne koščke. Menim, da je bil ta primer zelo plastičen.

DENISE DAME KOT MIT

»Na začetku je bil mit.«
(Hermann Hesse, Peter Camenzind).

V tem poglavju Denise Dame nikoli ni zares obstajala.

Je zgolj mit, ki kot duh božji plava nad vodami (sv. Avguštín, Izpovedi). Kaj je mit? Kaj je resnica?, bi rekel Poncij Pilat. Bi nas lahko mit osvobodil? Bi nas Denise Dame osvobodila?

Menim, da ima Denise Dame na Slovence izjemno katarzičen učinek.

Če ste spremljali njen prvi video, ko še kao ni bila tako zelo slavna in zadnje, ki jih je celo morala izbrisati ...

Zdaj jih ni več.

Žalostno je edino to, da je ta slovenski mit propadel; kar nam seveda nadvse nazorno govori o slovenstvu kot takem. Kjer propadejo človeštvu celo miti, nekaj tako nepojmljivega, nekaj tako nedorečenega, nekaj tako nedoumljivega, hja, potem se narodu zares slabo piše.

Da se dotaknem na tem mestu še Houellebecqa, ki pravi, da Zahodna družba v svoji prejšnji obliki (beri: krščanstvo) propada in jo nadomešča znanost. Sloveniji je propadel celo bizaren mit. In najbrž bodo Slovenijo prej poselili priseljenci kot Nizozemsko.

DENISE DAME KOT ARIADNA

Denise Dame se nam na tem mestu zdi kot nadvse prijazna oseba, pravi usmiljeni Samarijan, ki je mnogim pokazala pot iz teme. Kot Kristus na križu je na koncu celo žrtvovala svoje telo. Kot Hesse je postala predmet posmeha. Le da se Hesse ni pustil zmesti. Zažarel je kot luč in dobil Nobelovo nagrado za književnost. Kim Kardashian je na ta način sploh zaslovela in utrla pot do prve milijarde mlajši sestri. Da ne

bo pomote. V Sloveniji sploh ne skušam zasloveti, saj bi me takoj preplavili valovi egalitarizma.

Ariadna nosi na sebi mitično izkustvo.

DENISE DAME KOT ANTIGONA

Denise Dame pokopava svoje mrtve. Na koncu si izkljuje oči kot kralj Ojdipus.

DENISE DAME KOT SOKRATSKI JUNAK

Ker je bila Denise Dame v gimnaziji luzerka, si je morala svoje mesto alfaženske, kot pravi Nietzsche, kupiti z Guccijem. Vsi si želimo biti alfa. Ker nekateri to nismo že po rojstvu, moramo nekako premutiti.

Tudi sam nisem kaj boljši. Imam dvojca miu miu sončna očala in rad bi imel rolexa. Na to baje palijo keš pičke. Ne vem, če si

želim imeti takšno žensko,
vendar, ker se tudi sam nimam za
alfa samca, se bom najbrž moral
zadovoljiti kar s tem.

DALEČ OD HOUELLEBECQA

POSKUS UVODA

Naučil sem se biti neodvisen. Neodvisen od dobre volje pičke, da mi da. Hvaležen sem, da sem moški. Si ga pač zdrkam. Prednost tega, da ne seksaš, je, da imaš ful keša. Vse sodelavke so se že dale dol. Nobena nima denarja na pretek. Večinoma jim vse pojejo otroci in družina. Pa so take carice.

Umrli je Karl Lagerfeld. Z njim je umrla modna ikona. Mnogi žalujejo za njim. Največ je podedoval njegov maček. Še

dobro, da nima psa, zakaj pes je postal znamenje in simbol razsvetljenosti, cilj in hrepenenje in smisel človekovega prizadevanja, nemara se sliši veličastno, vendar se je človek do konca odrekel življenju, ki je po eni strani preraščalo v kult, ljudje so obsedeni z njim, z lepotnimi operacijami in pogrebnimi storitvami, da bi živeli čim dlje, obenem pa se je morala tako razrasla, da je prepovedano vse, kar je prvinskega in lepega, tako rekoč življenje samo, ko je vse, kar obstaja, kvečjemu še izumiranje v strahu za telo.

Toda človek je, kljub vsemu, in kar se mi zdi fascinantno, še vedno preživel, od sto sedmih milijard, ki so živele na Zemlji, jih je še vedno živih sedem, več kot kadarkoli prej.

Kot da je človeka strah in sram svojega doživljanja, ko se širijo ideje sovraštva, ne da sem zagovornik humanizma, je Evropa solidarno sprejela begunce in tako vendarle ambivalentno rešila krizo otrok. Dvomim, da ima kateri od protestnikov več kot dv otroka, če sploh. Zakaj torej protestirajo? Prav lahko bi protestirali tudi na domačem

dvorišču in se živi sežgali na grmadi.

Kakorkoli, naj je Nietzsche še tako večplastna osebnost, vedno, ko vidim nekje napisano njegovo ime, se nehote zdrznem, kot da gre za nekaj resnično veličastnega, za kar najbrž tudi gre, zdi se, da še danes, potem ko so si ga v prejšnjem stoletju lastile najrazličnejše ideologije, navdihuje novo življenje preko Kundere in Houellebecqa. Houellebecq je spoznal, da je generacija 60-ih sicer zanetila neke spremembe, da se danes ljudi več ne spoštuje zaradi titule

in naziva, vsaj ne preveč, tega ne moremo imeti za slabo, vendar se iz vsega zopet niso izcimili željeni sadovi. Propad Zahoda se torej najbrž ni zgodil v meri, ki so ga napovedovali, še vedno smo tu, in to se mi je zdelo zanimivo, kljub vsem prerokbam, se je evropsko kulturno razpoloženje preko Nietzscheja in Kafke obarvalo razmišljujoče, pozitivno in kljub krizi otrok sprejelo nove, usmerjene v prihodnost.

Pri Karlu Lagerfeldu je to pač maček. Eni imajo očitno preveč denarja. Za take bedarije.

Rad bi vam opisal svoj vzpon. Svoj vzpon na vrh

prehranjevalne verige a la Karl Lagerfeld. Že dolgo delam v tovarni. Imam vse. Zadovoljen sem. Za vikend se bašem s špageti aglio e olio, ki so moji najljubši. Ali s čokolado. Malo sem debel. Vsaj nisem lačen. Kot včasih.

I.

Pri trinajstih sem zbolel za anoreksijo. To je tista bolezen, ko si durh lačen. Spoznal sem eno gospo, ki je bolehalo za to boleznijo. Bila je nadvse sebična. Njena bolezen namreč.

Najbrž sem bil tak tudi sam.

Pri trinajstih letih sem bil že reden član psihiatričnih ustanov. Filali so me z morfijem, drugače pa so z mano ravnali kot z živaljo. Vsak se je lahko drl na

mene in me obsipaval s hrano. Počutil sem se kot v zaporu. No, ne bi rad moril; saj je minilo.

Bil sem tudi v Polju. In trikrat v Ormožu. Zaradi drog. Zdaj sem čist.

Poskušal sem že opisati življenje v psihiatrični ustanovi, slutnji o bivanju v psihiatrični ustanovi, vse brezuspešno. Mislim, niso izdali. Tako da tega ne bom več poskušal. Čeprav je kar zanimivo. Ustanovi se posebna kasta. Čeprav s temi ljudmi zunaj ne moreš imeti več stika. Podobno kot v tovarni. Ko gremo domov, se več ne

poznamo. Tekmujemo namreč,
kdo bo prvi zapeljal čez rampo.

II.

Tako sta si psihiatrična ustanova in tovarna precej podobni. Obe sta konec koncev ustanovi. Tudi v tovarni so bolniki.

Prej sem delal v mizarški delavnici. Ali tesarski – gradili smo hiše. Tam je bilo nekaj posebnega. Ne bi šel več nazaj.

III.

Pred kratkim mi je umrl stari ata. Bil je dober človek. Rad je klel in pil. Še zdaj mi njegove kletvice odzvanjajo v ušesih. Kar ni ravno priporočljivo. Dober človek je bil. Imam ga v lepem spominu.

Velikokrat mi je kaj razlagal. Recimo, kako je začel kaditi. Ali, kako je odneslo šentviški most in so ga morali reševati s parnikom. Očitno so takrat po Dravinji pluli parniki. Ali, kako je njegov oče, strasten

kadilec, doma gojil in sušil tobak, ker ga je bilo na karte premalo. Očitno sem člen dobre rodbine.

Dedka nisem nikoli poznal. Umrl je, preden sem se rodil.

Očitno se mi ni niti godilo kot Houellebecqu. Starši so kar dobro poskrbeli zame. Ni me vzgajala alžirska babica. Nisem živel na otoku Réunion in starši niso bili hipiji, ki bi me kot otroka zapustili.

Še vedno nisem Karl Lagerfeld. Se je pa vse začelo s špageti.

IV.

Izredno dober občutek je, ko se do sitega naješ. Klinc gleda kilograme.

FACEBOOK HOMINI LUPUS.

Že veliko pred travo sem bil zasvojen s facebookom. Kar nekaj sem komentiral in moral spremljati objave. Rešilo me je šele enoletno bivanje v Franciji.

Travo sem prvič probal v Rotterdamu. S kolegom sva morala zaviti v prvi coffee shop in pokazati osebno. Obljubljena so mi bila nebesa, toda za nagrado sem dobil trikrat Ormož. Gratis.

Pa dobro, sva se nekaj smejala, bilo je kao »COOL«. Potem sem travo še velikokrat poskusil.

V.

V tovarni ne dosegam norme in me vsi že postrani gledajo, češ, mi delamo, on pa ne. Neverjetno ponižanje zame, ki sem bil vselej v vsem prvi. Začnimo torej od začetka.

VI.

Rojen sem bil na Ptuju. Starša me nista že ob rojstvu zapustila kot Houellebecqa. Živel sem v ljubečem območju. Res ne vem, kaj je botrovalo mojemu pohodu v droge in alkohol. Najbrž ravno to, da sem imel vsega polno rit; predvsem duhovne dobrine, ne vem, zakaj sem hotel še več in poskusil prepovedan sad. Trava je prepovedani sad. Tam je, a ne smeš je kaditi. Tako imenovana pipina zel ti skuri možgane in zjebe faks, vse lepo po spisku.

Nobenemu iz takratne družbe »mamilašev« ni danes poslano z rožicami. Vsi imamo neke fobije in težave z adaptacijo na delovno mesto. Nekaterim gre nemara še slabše kot meni.

Sem pa pred leti izjavil, da če bi živel v rajju, bi gotovo poskusil prepovedani sad. Najbrž samo zato, ker je prepovedan; zanimalo bi me, kaj je na drugi strani, (Dantejev) pekel namreč.

Tako nisem cenil svojega rajja, zanimalo me je, kaj je na drugi strani, hotel sem iti s kolegi na kavico in počasi začel kaditi. Tokrat sicer cigarete.

Zopet so me misli odnesle
proč. Poraja se namreč vprašanje:
kako lahko tako priden in vzoren
fant tako propade? Moralno
namreč.

VII.

Rojen sem bil v porodnišnici na Ptuju očetu in materi. Rojen sem bil v vzorni katoliški družini, kot prvorojenec, in prejel tudi ves krščanski pouk. Položen mi je bil v zibko. Namenjen sem bil celo za meniha.

Pri štirih letih sem bil brutalno spolno zlorabljen od starejših fantov. Obljubljena mi je bila vožnja s čolnom, ki je ni bilo. Od takrat sem čutil v sebi tesnobo in se za trdno odločil, da o tem ne govorim z nikomer. Od takrat sem

živel zelo nenormalno življenje. Kamorkoli sem prišel, so se me odrekli. Tudi v službi se vzorec počasi ponavlja.

Je moj propad zdaj kaj bolj razumljiv?

Skozi celo osnovno šolo in tri četrtine srednje sem bil odličen. Ko pogledam nazaj, mi vse te ocene nič ne pomenijo. Ok, maturo sem naredil v prvo. To je pa tudi vse. Od takrat se klatim po svetu in bežim iz ene luknje v drugo.

Bil sem pa zelo priden in vzoren učenec. Zato sem moral sošolkam večkrat pomagati. Vsi,

ki so le lahko, so se postavljali z mano. Bilo mi je nadvse nerodno. Sošolci so se do mene grdo obnašali. Imel sem same petke. Hotel sem jim pobegniti in sem se vpisal naprej v Maribor, kjer pa se je zgodba bolj ali manj ponovila. Do tretjega letnika sem še nekako prenašal žalitve in obrekovanja; imel sem tudi lepe ocene.

Potem pa me je naenkrat zmanjkalo. Dvakrat sem šel špricat, ker me je seveda zanimalo, kako je na drugi strani in bilo je takoj konec raja. Sošolci so me zasovražili še bolj, pri profesorjih sem na mah izgubil vse bonitete.

Ker me je zanimalo, kako je na drugi strani, pa saj če greš na kavo in skadiš kakšno cigareto, to še ni pekel, niti niso vice, je bilo pa konec spogledovanja s profesorji.

Tako zdaj delam v tovarni, česar si nisem nikoli mislil, saj so mi vsi napovedovali bleščečo kariero znanstvenika. Vendar je za to treba vložiti nekaj in znati recimo intervale in odvode, česar še danes ne znam. Nekako v tem času je prišla še trava, pipina zel.

Na začetku sem omenil, da se vzpenjam, vendar lahko o tem razmišljam, ko sem daleč od službe, tega pekla-raja. Saj dobiš neki denar, plača je nadvse lepa,

vendar pridem domov vedno tako poparjen, da se o tem celo težko izrazim.

Ko pridem iz službe, sploh ne vem, kaj naj sam s seboj.

VIII.

Vedno sem si želel iti po Hessejevih stopinjah. Posnemal sem vse, kar je bilo možno posnemati, pri dvaindvajsetih sem izdal prvo knjigo, kot Hesse; ni doživela uspeha – tudi njegova ni; delal sem v kovinski delavnici, kot Hesse. Pri sedemindvajsetih je zaslovel. Bomo videli (ko to piše, je avtor star šestindvajset let; opomba avtorja).

V zadnjem času sem hodil tudi po Houellebecqovih stopinjah. Študiral sem njegovo

Razširitev področja boja, ki se mi zdi dobra knjiga, vendar nisem mogel spesniti s pomočjo te knjige nič pametnega. Celo propadel sem. Bilo je to v Ljubljani.

Imel sem že celo naslov nove knjige, Med Houellebecqom in Hessejem.

Zadnjič me je osvajala bratrančeva punca. Bilo mi je naravnost neprijetno. Najbrž se zato včeraj niso hoteli dobiti z mano. Da ne bi prišlo do kakega neželenega incidenta.

Skratka, knjiga Med Houellebecqom in Hessejem, ni

nikoli izšla. Izšla je zaenkrat samo Potep po fucking Lublani, ki pa je doživela popoln neuspeh. Pogorela je na celi črti.

Bral sem Osnovne delce. Houellebecqa sem požiral kot prej Hesseja. Rad bi prebral Sérotonine, pa ne znam francosko, angleškega prevoda še namreč ni.

Zdaj se zdravim s psihoterapijo. Dobro, dobil sem vsaj službo, toda najbrž za določen čas, čeprav se mi zdi, da sem se, ne vem, zakaj, prikupil glavnemu šefu oddelka. Delavci pa me bodo požrli. Delavke. Raztrgali me bodo. Vsak dan sem

bolj živčen. Vsak dan mi je muka
iti delat. Danes smo se maskirali,
da je bilo vsaj malo bolj zabavno.

IX.

Glasba, ki jo trenutno poslušam, sta pretežno Dua Lipa in Cardi B. Pa prej nikoli nisem poslušal rapa ali housa. Imata mi dober glas.

Sem pa pred rockom želel poslušati rap, vendar mi ni bilo ravno dano.

Še posebej mi je všeč nov komad Dua Lipa, Swan Song.

Že dolgo si želim biti pisatelj. Rilke pravi, da je takrat

tisto pravo, ko moraš pisati. Morda je pri meni prišel ta trenutek, ko nimam več česa izgubiti.

Hesse nekje pravi, da Leonardo da Vinci pravi, da mu je lepo gledati zid, ki ga je popljuvalo veliko ljudi. Morda je to pisanje zid, ki čaka, da se ga popljuje. Podobno kot v Šundu Jules ne ve točno, ali je njegova pištola prerok. Ste gledali film Podlih osem? Ljubim Tarantina. Komaj čakam na njegov naslednji film, čeprav je napovedal, da jih bo v življenju posnel le osem, kar jih že je. Zdaj je število spremenil na deset. Baje mu fani niso dali miru.

X.

Počutim se kot v filmu Schindlerjev seznam. »I'm an essential worker,« si govorim med šihtom, kot v filmu, da jih ne odstrelijo (kar jih kljub temu), mene pa ne odpustijo (kar me verjetno bodo ob prvi priliki). Ne dosegam namreč norme. In je verjetno nikoli ne bom. Imam kao pol leta časa. Bomo videli. Vsi me zaradi tega že gledajo po strani, tako da mi je muka iti na šiht.

Vseeno zaslužim nekaj denarja, kar ni malo.

Mi je pa muka. Vseeno.

Morda osvojim tisto
žensko. Morda so pa sanje
govorile o tem.

Jožef Slon

VZPON IN PADEC DENISE
DAME

oblikovanje besedila

Jožef Slon

1. natis

Ljubljana, 2019

naklada
200 izvodov